

Kastian
og

Juleviser.

Der var etigang en Konge og en Dronning;
de var saa lykkelige eller kunde da i det mind-
ste være det; thi de havde, hvad de behøvede
og lidt til, der var kein en Ting, de manglede, og
det var en Sving. En Vinterdag, det var netop
Dagen til Juleaften, sat Dronningen og syede paa
sin sidste Julegave, da stod der pludselig en lille

Nisse for hende. Dronningen gav et Skrig, for
saa dan en havde kein aldrig set før; men Nis-
sen sagde, at kein skulde ikke være bange, han
var Julenisens, der kom for at spørge, hvad kein
ønskede i Julegave, for saa skulde kein faa
det. Dronningen blev glad, da kein hørte det

og sagde, at det eneste, hvin ønskede,
 var et lille Barn. „Ja vel“ sagde Jule-
 missew. „der skal du fra, og der skal end-
 da blive en dejlig Dreng, som kan komme
 til at arve Kongeriget; men pas godt paa
 ham, at ingen gør ham Forhad.“ Dron-
 ningen var nu glad, og det varede ikke
 ret lang Tid, før hvin fik en stor dejlig Dreng

Da Kongen saa ham, blev han saa
 henrykt, at han stod paa Hovedet af bare
 Glæde og lod derefter holde en stor Fest
 for hele Folket. Nu først syntes Kon-
 gen og Dronningen, at de var rigtig lyk-
 kelige, og hver Dag gik som en Fest for den
 Dronningen kørte selv tid med sin lille
 Dreng hver Dag, hvin var borte, der ellers
 skulde ske noget slemt med ham.
 En Dag, da hvin var gaet tid med ham,
 kom hvin til en stor Høj, som hvin gerne
 vilde op paa; men da hvin ikke kunde

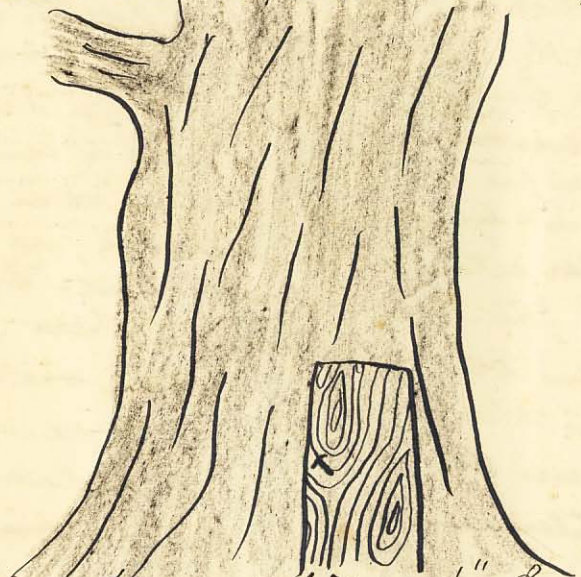
keire Kongen derop for min Drengen ind
af Kongen og bar ham. Da min havde gaa-
et lidt, blev min trost og satte sig ned for
at hvile sig. Pludselig stod en stor Mand

for hende og sagde: "Jeg er Bastian, skal
jeg hjælpe dig at bære din Dreng?" Dron-
ningen gjorde store Gjæve; min havde,
da min var Bam, haft en Boy om "den
store Bastian", og min vidste, at han var
en rar Mand, derfor sagde min: "Tale
skal du have, keere Bastian!" Han tog der-
paa Bamet paa Armen; men i det sam-
me forsvandt han, idet han med en kuan-
lig Latter sagde: "Nu kan du se, om du kan
flude din Son igen." Dronningen forstod nu,
at det slet ikke var den rigtige Bastian; men
at det var en ond Trolld. Hun gik græden-
de hjem og fortalte Kongen, hvad der var
sket. Han blev saa bedrovet og vred, at han

flængede sin Hermetinskæbe fra
øverst til nederst, og da det var gjort,
sendte han en Afdeling Soldater ind for
at finde Bastian, men alt var for:
gaves. — Det blev atter Jül, og Dronningens
raad paa sit Værelse og grad og tænkte paa,
hvorn lykkelig hün havde været for et
stør siden; da bankede det paa Døren,
og Jüleriessen traadte ind. Dronningens
glæde blev glad, da hün saa ham,
for hün tænkte, at han var den eneste
neste, der kunde hjælpe hende.
Jüleriessen spurgte hende, hvad hün
ønskede sig denne Gang, og hün svarede:
"Ja, du kære Jüleriisse, du var
saa rar i Fjor og lovede mig en
Føn, som jeg ogsaa fik og var saa
glad for; men nu har en slæm
Froedmand, som hedder Bastian,
røvet ham fra mig; kan du hjælpe
mig med at faa ham igen, skal
du faa en ny, rød Flue af Pille".
"Var bare rolig", seigde Wiisen, den
Føn sender jeg godt, og du skal snart
faa din Føn tilbage. Hør nu godt
efter: Ude paa den Sti i Skoven
her, tal ved, den Sti der hedder

Kærlighedsskieren staa paa højre Side
et stort hult Træ; der banker du paa

og raaber: "Bastian, lirk op!" Saa snart
du er inde hos ham, vil du se en hel
Del Mus løbe om paa Gulvet, du skal
ikke vare bange for dem, de gør ikke
noget; de er allesammen Børn, man kan
forvandle. Mellen Musene er en
lille, bitte Musesunge med en lille
Guldterne paa Hovedet; den skal du
fange og med et rask Tag dreje Halsen
om paa den, saa vil du faa en Over-
raskelse." Drømmingen takkede Nissen
og skyndte sig ind til det hule Træ, hvor
Bastian straks efter lukkede hende ind.

Him blev meget forbauset, da him
pludselig stod i en stor Sal, hvor alting
skinnede af Guld og Sølv. Paa Gulvet,
Borde og Stole lode smaa Mus, og snart
saa him en lille Måsinge med
Krone paa Hovedet sidde ganske al-
ene og forsknyt i en Krog, him skyndte
se sig at fange den, og skænt det gik i
hende, drejede him dog Halsen om
paa den, og se, straks havde him
igen sin lille Drenge friske og sund.
Da Bastian saa det, hylede han:
"Det var Julenissen lort dig, han
var den eneste, der vidste Betsked."
Men Drenge lod ham hyle
og skyndte sig at dreje Halsen
om paa alle de andre Mus, og
snart var him omgivet af en
hel Flok Boin, der satte sig hende,
hvorefter de alle skyndte sig
hjem. — Men Bastian var
saa rasende, at han slog Kol-
botten i Luffen, den ene efter
den anden, hurtigere og hurtigere,

og tilsiðt kunde han slet ikke
standse; men den Dag i ^{Jag} istürer
han stadig ründt om sig selv, og
saaledes er han den første og eneste
Erighedsmaskine, der eksisterer.

Jül 1912.